

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/49/2019
Identifikačné číslo spisu: 1015201800
Dátum vydania rozhodnutia: 25.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1015201800.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zuzany Mališovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): DEVELOP GROUP a. s., so sídlom Nobelova 34, Bratislava, IČO: 44 174 764, zastúpeného Advokáti Heinrich, s.r.o., so sídlom Skautská 12, Nitra, IČO: 36 865 966, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1269976/2015 zo dňa 7. augusta 2015, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/3/2018-76 zo dňa 21. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietá.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad Bratislava, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 9101504/5/420090/2015/Polk zo dňa 25. februára 2015 podľa § 91 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) vydal voči žalobcovi daňovú exekučnú výzvu, ktorou správca dane vyzval žalobcu na zaplatenie daňového nedoplatku vo výške 211.956,57 €.

2. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 1269976/2015 zo dňa 7. augusta 2015 prvoinštančné rozhodnutie daňového úradu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Podľa názoru krajského súdu žalovaný sa dostatočným a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní proti daňovej exekučnej výzve a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 63 ods. 5 daňového poriadku, preto nemohlo prísť k porušeniu práv žalobcu na riadne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

5. Konštatoval, že správca dane a žalovaný postupovali pri daňovej exekúcii aj pri započítavaní pohľadávok v súlade s § 55, § 87, § 91 a § 92 daňového poriadku. Dal do pozornosti, že žalobca, hoci v rámci inštančného postupu odvolaními, a neskôr aj žalobou o ich preskúmanie, napadol ako daňový dlžník kompenzáciu daňového nedoplatku s nezaplatenými úrokmi z omeškania, predmetné odvolania však nepredložil ani v administratívnom konaní, nereflektujúc ani na výzvu správcu dane podľa § 91 ods. 5 daňového poriadku, a napokon ani k žalobe v predmetnej právnej veci, pre ktorú skutočnosť nebolo možné jeho vyjadrenie verifikovať. Uviedol, že z tvrdenia žalovaného, ktoré žalobca nespochybnil, vyplýva, že tento odvolania vyhodnotil ako bezpredmetné, resp. ako nepodané podľa § 13 ods. 9 daňového poriadku, nakoľko žalobca v lehote ním určenej odvolanie nedoplnil. V konečnom dôsledku teda podané odvolanie proti úrokom z omeškania nemohlo mať vplyv na vydanie daňovej exekučnej výzvy.

6. Ďalej uviedol, že žalobca na základe výzvy správcu dane na doplnenie odvolania proti daňovej exekučnej výzve predložil len uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 25Cb/16/2013-131 zo dňa 23. júna 2014 (o vrátení súdneho poplatku v sume 30.188,57 € žalobcovi) a uznesenie Okresného súdu Topoľčany č. k. 4Cb/47/2013-142 zo dňa 9. marca 2015 (o vrátení súdneho poplatku žalobcovi v sume 12.776,- €), nepredložil však odvolania proti úrokom z omeškania ani žaloby smerujúce proti týmto rozhodnutiam. S ohľadom na uvedené vyslovil, že žalobca neunesol v daňovom exekučnom konaní bremeno tvrdenia ani bremeno dôkazu, preukazujúce pravdivosť jeho tvrdení o prípadnom vzniku okolností, ktoré by po právoplatnosti exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku, alebo by bránili jeho vymáhateľnosti, resp. existenciu iných dôvodov, pre ktoré by mala byť daňová exekúcia neprípustná (§ 91 ods. 5 daňového poriadku). Za tejto situácie správca dane aj žalovaný postupovali správne a v súlade s § 55, § 87, § 91 a § 92 daňového poriadku, keď argument žalobcu o zániku vymáhaného daňového nedoplatku neakceptovali. Predložené rozhodnutia súdov o vrátení súdnych poplatkov nie sú takým aspektom, ktorý by vylučoval daňovú exekúciu, navyše nejde o vrátenie súdneho poplatku v sume 131.156,- €, ako tvrdil žalobca, ale len v sume 42.964,57 €.

7. Zdôraznil, že správca dane aj žalovaný môžu vykonať započítanie daňového nedoplatku daňového dlžníka a jeho pohľadávky voči štátnej rozpočtovej organizácii podľa § 87 daňového poriadku len na základe žiadosti daňového dlžníka, ktorá v tomto prípade nebola podaná. Vyslovil, že žalobca síce implicitne v odvolaní proti daňovej exekučnej výzve namietal započítanie jeho platieb s daňovými úrokmi z omeškania, no na preukázanie svojich tvrdení nepredložil žiadne dôkazy. Preto dospel k záveru, že správca dane postupoval správne, keď vyzval žalobcu na doplnenie odvolania, tak aby ho bolo možné považovať (okrem odvolania) aj za žiadosť o kompenzáciu. Žalobca však túto žiadosť nedoplnil, preto došlo ku vzniku fikcie jej nepodania podľa § 13 ods. 9 daňového poriadku a správca dane ani žalovaný nemali dôvod sa nepodanou žiadosťou o kompenzáciu zaoberať vrátane kvalifikácie súdnych poplatkov ako platieb podľa § 55 daňového poriadku.

8. Následne poukázal na skutočnosť, že k čiastočnej kompenzácii došlo už v čase vydania daňovej exekučnej výzvy, pričom správca dane ju aj zákonným spôsobom žalobcovi oznámil:

- kompenzáciu daňového nedoplatku za zdaňovacie obdobie október 2013 v sume 19.487,36 € (list č. 9103303/5/591357/2014 zo dňa 13. februára 2014),
- kompenzáciu daňového nedoplatku za zdaňovacie obdobie október 2013 v sume 18.882,38 € (list č. 9103303/5/1047794/2014 zo dňa 19. marca 2014),
- kompenzáciu daňového nedoplatku za zdaňovacie obdobie október 2013 v sume 5.119,39 € (list č. 9103303/5/1987072/2014 zo dňa 19. mája 2014), a

- kompenzáciu daňového nedoplatku za zdaňovacie obdobie október 2013 v sume 5.818,92 € (list č. 9103303/5/2733375/2014 zo dňa 12. júna 2014).

9. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal. Rovnako tak v zmysle § 168 S.s.p. nepriznal právo na náhradu trov konania ani žalovanému, nakoľko nezistil dôvod na priznanie ich náhrady.

III.

Konanie na kasačnom súde

10. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ S.s.p. V kasačnej sťažnosti eventuálnym petitom navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov konania.

11. Uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa bolo vydané na základe výkazov daňových nedoplatkov vystavených daňovým úradom. Následne zdôraznil, že voči výkazu daňových nedoplatkov, na podklade ktorých bolo začaté daňové exekučné konanie voči sťažovateľovi, nielenže nebolo možné podať žiaden opravný prostriedok, ale správca dane o zostavení výkazu daňových nedoplatkov a jeho vykonateľnosti daňového dlžníka ani neupovedomuje. Prvou možnosťou ako sa podľa sťažovateľa brániť v daňovom exekučnom konaní bolo podať odvolanie voči doručenej daňovej exekučnej výzve v zmysle § 91 ods. 5 písm. a/ daňového poriadku, čo sťažovateľ aj realizoval.

12. Poukazujúc na ustanovenia § 89 ods. 3 a § 91 ods. 1, 5 a 6 daňového poriadku, sťažovateľ uviedol, že ako daňový dlžník bol oprávnený podať voči daňovej exekučnej výzve odvolanie, nakoľko nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku, prípadne bránili jeho vymáhaniu, resp. existujú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná. Za okolnosti, ktoré spôsobili čiastočný zánik vymáhaného nedoplatku sťažovateľ označil, že má voči žalovanému pohľadávky, ktoré je možné vzájomne započítať, resp. na základe ktorých by malo prísť k vyrovnaní daňového nedoplatku.

13. Sťažovateľ namietal, že žalovaný v preskúvanom rozhodnutí rozhodol v rozpore s ustanovením § 87 daňového poriadku, keď neprihliadol na podstatné skutočnosti tvrdené sťažovateľom a najmä na vzájomnú pohľadávku sťažovateľa, ktorá bola spôsobilá na vzájomné započítanie. Tvrdil, že z dikcie ustanovenia § 87 ods. 1 daňového poriadku jednoznačne vyplýva, že ak má daňový dlžník pohľadávku voči štátnej rozpočtovej organizácii, tieto je možné navzájom započítať. Taktiež namietal, že žalovaný nepostupoval v súlade s § 87 ods. 5 daňového poriadku, keď žiadnym spôsobom neoveroval správnosť údajov uvádzaných sťažovateľom.

14. Za nesprávny označil postup žalovaného v zmysle § 55 ods. 6, 7 daňového poriadku, keďže bol presvedčený, že v danom prípade ide o započítanie podľa § 87 ods. 1 daňového poriadku. Zároveň tvrdil, že posudzovaním podaného odvolania sťažovateľa podľa jeho obsahu je zrejmé, že sťažovateľ označil postup vrátenia súdnych poplatkov a zaplatenie doplatku na dani za spoločný postup, ktorým príde k vyrovnaní daňového nedoplatku, teda pôjde o vzájomné započítanie. Zdôraznil, že § 87 daňového poriadku nevyklučuje vykonať započítanie aj počas začatého daňového exekučného konania, ani nevyklučuje, aby žiadosť o započítanie mohla byť podaná v odvolaní voči daňovej exekučnej výzve. Uviedol, že povinnosťou správneho orgánu v danom prípade bolo overiť žiadosť a požiadať príslušnú štátnu organizáciu o potvrdenie, že záväzok uznáva.

15. V postupe žalovaného, ktorý konštatoval, že sťažovateľ ani na základe výzvy č. 297859 zo dňa 17. apríla 2015 neodstránil nedostatky podanej žiadosti v zmysle § 87 ods. 3 daňového poriadku, keď nepredložil fotokópie právoplatných súdnych rozhodnutí o vrátení súdnych poplatkov a žiadosti o započítanie daňového nedoplatku, videl sťažovateľ vadu nesprávneho právneho posúdenia veci.

Namietal, že z citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť daňového dlžníka doložiť rozhodnutie o vrátení súdneho poplatku s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Mal za to, že sťažovateľ si svoju povinnosť splnil, keď identifikoval svoje pohľadávky voči štátnej rozpočtovej organizácii, ktoré bolo možné započítať s uvedením ich výšky a právneho dôvodu vzniku a to odkazom na jednotlivé rozhodnutia všeobecných súdov.

16. Rovnako tak dal do pozornosti, že krajský súd potvrdil doručenie dvoch rozhodnutí všeobecných súdov správneho orgánu, ktoré priznávali sťažovateľovi pohľadávku voči štátnej rozpočtovej organizácii v celkovej hodnote 42.964,57 €. Nesúhlasil s jeho záverom o doručení neúplnej žiadosti, na základe ktorej skutočnosti daňový orgán postupoval v zmysle § 13 ods. 8 a 9 daňového poriadku a podanie sťažovateľa pokladal za nepodané. Tvrdil, že žiadosť mohla byť neúplná len vo zvyšnej časti pohľadávky daňového subjektu voči štátnej organizácii, avšak zdôraznil, že žalovaný bol povinný sa zaoberať so žiadosťou o započítanie vzájomnej pohľadávky sťažovateľa minimálne v rozsahu 42.964,57 €, pretože v tejto časti bola žiadosť úplná. Následne bolo povinnosťou správneho orgánu buď vydať potvrdenie, že záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka uznáva, a uvedené daňovému dlžníkovi doručiť do vlastných rúk, alebo oznámiť daňovému dlžníkovi, že pohľadávky a daňové nedoplatky nezapočíta a toto oznámenie doručiť daňovému dlžníkovi a ďalším taxatívne uvedeným správnym orgánom do vlastných rúk.

17. Napokon namietal aj nesprávnosť záveru krajského súdu, že sťažovateľ nepodal žiadosť o započítanie podľa § 87 ods. 3 daňového poriadku. Dodal, že v prípade, že by takúto žiadosť nepodal, tak by správca dane nežiadal sťažovateľa, aby mu doložil príslušné uznesenia súdov ohľadne vrátenia súdnych poplatkov. Dal do pozornosti, že zo spisového materiálu je zrejmé, že správca dane sťažovateľa vyzval, aby mu príslušné uznesenia predložil, teda podľa sťažovateľa nakladal s jeho podaním ako so žiadosťou o započítanie v zmysle § 87 ods. 3 daňového poriadku. Zdôraznil najmä, že uvedené svedčí o tom, že sťažovateľ podal žiadosť o kompenzáciu, čo podľa neho preukazuje aj nesprávnosť záveru krajského súdu, že sťažovateľ žiadnu takúto žiadosť nepodal. Taktiež tvrdil, že žalovaný v preskúvanom rozhodnutí uvádzal iné dôvody, pre ktoré odvolanie žalobcu zamietol, ktoré dôvody krajský súd ani neposudzoval, resp. ich vyhodnotil ako nesprávne a nahradil ich inými.

18. Vo vzťahu ku kasačnému dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p. uviedol, že krajský súd žiadnym spôsobom nereagoval na podstatné skutočnosti uvádzané sťažovateľom v žalobnom návrhu. Tomuto vyčítal, že sa nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami týkajúcimi sa možnosti započítania v zmysle § 87 ods. 1 daňového poriadku a rovnako ani s podstatnou námietkou daňového dlžníka, že jeho platby boli použité na kompenzáciu jeho sankčných úrokov, voči ktorým podal odvolanie.

19. Vädu nepreskúmateľnosti namietal aj vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného, ktorému vyčítal, že sa v preskúvanom rozhodnutí opomenul vysporiadať so skutočnosťou zániku daňového nedoplatku vo výške celkovo 131.157,- €, a to minimálne v preukázanej výške 42.964,57 €, a rovnako aj s podstatnou námietkou daňového dlžníka, že jeho platby boli použité na kompenzáciu jeho sankčných úrokov, voči ktorým podal odvolanie, pričom vzhľadom na podané odvolanie nemohla byť vykonaná kompenzácia daňovým úradom ku sankčným úrokom, o ktorých prebiehalo odvolacie konanie.

20. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, kasačnú sťažnosť ako bezdôvodnú zamietol a náhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal. Vyjadril nesúhlas s právnym názorom sťažovateľa uvedeným v kasačnej sťažnosti a dodal, že sa stotožňuje so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku. Zotrvával na svojom právnom názore uvedenom v stanovisku k žalobe č. 1776216/2015 zo dňa 15. decembra 2015. Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa, že žalovaný žiadnym spôsobom neoveroval správnosť údajov uvádzaných sťažovateľom, zdôraznil, že správny orgán prvého stupňa po obdržaní odvolania sťažovateľa proti daňovej exekučnej výzve č. 9101504/5/420090/2015/Polk zo dňa 25. februára 2015 vyzval sťažovateľa listom č. 297859/2015 zo dňa 17. apríla 2015 v zmysle § 13 ods. 8 daňového poriadku na doloženie žiadosti o započítanie daňového nedoplatku podľa § 87 ods. 3 daňového poriadku, v ktorom sú ustanovené podmienky, ktoré musí žiadosť o započítanie daňového nedoplatku

obsahovať.

21. Ďalej uviedol, že sťažovateľom podané odvolanie zo dňa 7. apríla 2015 proti preskúmanému rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa nespĺňalo zákonné podmienky ustanovené v § 87 ods. 3 daňového poriadku, a preto ho nebolo možné kvalifikovať aj ako žiadosť o započítanie. Na základe uvedeného bol sťažovateľ správcom dane vyzvaný na doloženie žiadosti o započítanie v zmysle § 87 ods. 3 daňového poriadku. V tomto prípade sťažovateľ výzve správcu dane v plnom rozsahu a v určenej lehote nevyhovel, správca dane teda považoval toto podanie za nepodané a túto skutočnosť sťažovateľovi oznámil. Rovnako tak dal do pozornosti, že sťažovateľ bol správcom dane vyzvaný na zaslanie právoplatných uznesení súdu o vrátení súdnych poplatkov, pričom sťažovateľ predložil dve uznesenia, vydané Okresným súdom Topoľčany a Okresným súdom Galanta, na ktorých však chýbala doložka právoplatnosti.

22. S ohľadom na vyššie uvedené žalovaný dospel k záveru, že nebolo možné začať konanie o započítanie daňového nedoplatku podľa § 87 daňového poriadku pre nesplnenie zákonných podmienok v ňom uvedených. Vo vzťahu k predloženým neprávoplatným uzneseniam o vrátení súdnych poplatkov uviedol, že Okresný súd Topoľčany bol zapísaný do centrálného systému evidencie poplatkov (ďalej len „CSEP“) dňa 9. decembra 2014, teda od tohto dátumu súdne poplatky vracia Slovenská pošta a.s. Predmetné uznesenie bolo vydané Okresným súdom Topoľčany 9. marca 2015, preto príslušným na vrátenie súdneho poplatku už nebol daňový úrad, ale Slovenská pošta a.s. Dodal, že Okresný súd Galanta bol zapísaný do CSEP dňa 5. decembra 2014, pričom predmetné uznesenie súdu o vrátení súdneho poplatku bolo vydané dňa 23. júna 2014, t. j. pred uskutočneným zápisom, teda príslušným na vrátenie súdneho poplatku v danom prípade je daňový úrad, avšak sťažovateľ nepreukázal svoj nárok zaslaním právoplatného uznesenia súdu o vrátení súdneho poplatku.

23. Ďalej dal do pozornosti, že za nedôvodnú pokladá aj sťažnostnú námietku sťažovateľa, spočívajúcu v tvrdení, že žalovaný mal konať a vyžiadať si stanovisko príslušného orgánu o existencii pohľadávky. Uvedeným sa podľa žalovaného nebolo možné zaoberať, keďže podané odvolanie sťažovateľa proti daňovej exekučnej výzve bolo neúplné a nespĺňalo podmienky ustanovené v § 72 ods. 4 písm. d/ daňového poriadku.

24. Pre úplnosť v závere vyjadrenia uviedol, že sťažovateľ sa síce voči rozhodnutiam o vyrubení sankčného úroku odvolal, avšak jeho odvolanie nebolo úplné, z ktorého dôvodu ho správca dane vyzval v zmysle § 72 ods. 5 v spojení s § 13 ods. 8, 9 a 10 daňového poriadku na doplnenie a preukázanie skutočností, ktoré v odvolaní tvrdil. Nakoľko sťažovateľ uvedené nedoložil a hodnoverne nepreukázal dokladmi - bankovými výpismi úhrady platieb, správca dane mu v zmysle § 13 ods. 9 daňového poriadku oznámil, že jeho odvolanie považuje za bezpredmetné.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

25. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.), a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. marca 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

26. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou

orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, 2 S.s.p.).

27. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 S.s.p.).

28. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posúdiť či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku.

30. Podľa § 55 ods. 4 daňového poriadku (účinného ku dňu začatia daňového exekučného konania) daňový subjekt je povinný označiť platbu dane spôsobom podľa všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý vydá ministerstvo; to neplatí, ak je správcom dane obec.

31. Podľa § 55 ods. 5 daňového poriadku správca dane použije platbu označenú podľa odseku 4 na úhradu príslušnej dane.

32. Podľa § 55 ods. 6 daňového poriadku správca dane platbu daňového subjektu neoznačenú podľa odseku 4 použije v tomto poradí:

a/ na úhradu daňovej pohľadávky na dani, na ktorú bola platba určená, s najstarším dátumom splatnosti v čase prijatia platby,

b/ na úhradu daňového nedoplatku na dani, na ktorú bola platba určená, s najstarším dátumom splatnosti v čase prijatia platby,

c/ na úhradu splatného preddavku na daň, na ktorú bola platba určená, s najstarším dátumom splatnosti v čase prijatia platby,

d/ na úhradu exekučných nákladov a hotových výdavkov, daňovej pohľadávky na inej dani, nedoplatku na cle a nedoplatku na iných platbách s najstarším dátumom splatnosti v čase prijatia platby.

33. Podľa § 55 ods. 7 daňového poriadku, ak v čase prijatia platby dane existuje viacero daňových pohľadávok, daňových nedoplatkov, splatných preddavkov na daň, exekučných nákladov, hotových výdavkov a nedoplatkov na iných platbách s rovnakým dátumom splatnosti, prijatá platba sa použije na ich úhradu podľa odseku 6 v poradí podľa ich výšky vzostupne. Ak nemožno použiť platbu podľa odseku 6, možno túto platbu použiť na kompenzáciu daňového nedoplatku, splatného preddavku na daň, nedoplatku na cle a nedoplatku na iných platbách u iného správcu dane, ktorým je daňový úrad alebo colný úrad.

34. Podľa § 87 ods. 1 daňového poriadku, ak má daňový dlžník daňový nedoplatok a zároveň má pohľadávku voči štátnej rozpočtovej organizácii, možno tieto navzájom započítať. Započítaním daňového nedoplatku s pohľadávkou daňového dlžníka tieto zanikajú vo výške, v ktorej sa kryjú, a to dňom doručenia potvrdenia finančného riaditeľstva o započítaní daňového nedoplatku daňovému dlžníkovi.

35. Podľa § 87 ods. 2 daňového poriadku započítať možno len nepremlčané pohľadávky. Výška pohľadávky a výška daňového nedoplatku, ktoré sa majú započítať, musia v jednotlivom prípade presiahnuť 350 eur.

36. Podľa § 87 ods. 5 daňového poriadku finančné riaditeľstvo overí správnosť údajov uvedených v žiadosti a požiada príslušnú štátnu rozpočtovú organizáciu o potvrdenie, že záväzok zodpovedajúci pohľadávke daňového dlžníka uznáva. Po potvrdení pohľadávky podľa prvej vety je štátna rozpočtová organizácia povinná zdržať sa úkonov smerujúcich k zmene potvrdených údajov. Finančné riaditeľstvo po overení a potvrdení údajov príslušnou štátnou rozpočtovou organizáciou vydá potvrdenie o započítaní, ktoré doručí daňovému dlžníkovi, štátnej rozpočtovej organizácii a príslušnému daňovému úradu alebo colnému úradu; daňovému dlžníkovi a štátnej rozpočtovej organizácii sa toto potvrdenie doručuje do vlastných rúk. Ak finančné riaditeľstvo pohľadávky a daňové nedoplatky nezapočíta, oznámi túto skutočnosť daňovému dlžníkovi, štátnej rozpočtovej organizácii a daňovému úradu alebo colnému úradu; daňovému dlžníkovi a štátnej rozpočtovej organizácii sa toto oznámenie doručuje do vlastných rúk.

37. Podľa § 87 ods. 6 daňového poriadku na započítanie podľa tohto zákona sa nevzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka o započítaní pohľadávok.

38. Podľa § 90 ods. 1 daňového poriadku, daňové exekučné konanie začína správca dane na podklade exekučného titulu vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania. Dňom vydania rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania správcom dane je toto rozhodnutie právoplatné a nie sú proti nemu prípustné opravné prostriedky.

39. Podľa § 91 ods. 1 daňového poriadku, správca dane doručí daňovú exekučnú výzvu bezodkladne po doručení rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania osobám uvedeným v § 90 ods. 2 písm. f/.

40. Podľa § 91 ods. 5 daňového poriadku, do 15 dní odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy môže daňový dlžník podať u správcu dane odvolanie, ak
a/ nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti,
b/ sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná.

41. Podľa § 91 ods. 6 daňového poriadku, odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Na rozhodovanie o odvolaní sa vzťahujú § 72 až 74.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky z administratívneho spisu zistil, že Daňový úrad Bratislava začal daňové exekučné konanie vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania č. 9101504/5/320541/2015/Polk zo dňa 11. februára 2015. Následne správca dane vydal dňa 25. februára 2015 daňovú exekučnú výzvu č. 9101504/5/420090/2015/Polk v zmysle § 91 daňového poriadku, voči žalobcovi ako daňovému dlžníkovi, a to na podklade exekučných titulov - vykonateľných výkazov daňových nedoplatkov č. 9103303/5/541111/2013 zo dňa 4. decembra 2013, č. 9103303/5/857197/2014 zo dňa 6. marca 2014, č. 9103303/5/4025809/2014 zo dňa 28. augusta 2014, č. 9103303/5/4485822/2014 zo dňa 2. októbra 2014, č. 9103303/5/5272788/2014 zo dňa 2. decembra 2014, č. 9103303/5/225477/2015 zo dňa 29. januára 2015, č. 9103303/5/3954175/2014 zo dňa 21. augusta 2014. Žalobca podal voči daňovej exekučnej výzve odvolanie, na základe ktorého žalovaný rozhodnutím č. 1269976/2015 zo dňa 7. augusta 2015 potvrdil daňovú exekučnú výzvu č. 9101504/5/420090/2015/Polk zo dňa 25. februára 2015. Žalobou doručenou Krajskému súdu v Bratislave dňa 29. októbra 2015 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1269976/2015 zo dňa 7. augusta 2015.

43. Kasačný súd uvádza, že daňový poriadok zakotvuje pre započítanie daňového nedoplatku v ustanovení § 87 viaceré podmienky, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Zákonodarca z dôvodu zabránenia zneužitia práva požaduje, aby daňový dlžník, ktorý žiada o kompenzáciu daňového nedoplatku, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre akceptáciu takejto žiadosti zákon ustanovil. Pokiaľ daňový dlžník žiada o započítanie daňového nedoplatku, musí byť schopný preukázať existenciu svojej pohľadávky voči štátnej rozpočtovej organizácii, preto je povinný predložiť žiadosť, obsahujúcu

zákonom predpísané náležitosti.

44. Z dikcie ustanovenia § 87 daňového poriadku vyplýva, že pri započítaní daňového nedoplatku musia byť kumulatívne splnené ustanovené podmienky, a síce, že započítať možno len nepremlčané pohľadávky, ako aj, že výška pohľadávky a výška daňového nedoplatku, ktoré sa majú započítať, musia v jednotlivom prípade presiahnuť 350 eur.

45. Z odseku 3 citovaného ustanovenia daňového poriadku vyplýva, že tento proces zákonodarca upravil ako návrhové konanie, keďže započítanie sa realizuje na základe žiadosti daňového dlžníka podanej vecne príslušnému správcovi dane. Zároveň zákonodarca taxatívne upravil náležitosti predmetnej žiadosti, ako aj postup v prípade ich absencie.

46. V prejednávanej veci z predloženého administratívneho spisového materiálu vyplýva, že správca dane postupoval v súlade s § 13 ods. 8 daňového poriadku, keď daňového dlžníka, ktorý vydanú daňovú exekučnú výzvu napadol odvolaním, v ktorom poukázal aj na inštitút započítania daňového nedoplatku, vyzval na doplnenie predloženého odvolania o absentujúce zákonné náležitosti. Konkrétne žiadal o doplnenie fotokópií všetkých súdnych rozhodnutí, uznesení súdu o vrátení súdnych poplatkov v celkovej výške 131.156,- €, pričom výslovne uviedol, že z týchto musí byť zrejmé, že nadobudli právoplatnosť. Taktiež sťažovateľa vyzval na doplnenie žiadosti o započítanie daňového nedoplatku podľa § 87 daňového poriadku, ako aj o predloženie podanej žaloby ohľadom vydaných rozhodnutí správcu dane, voči ktorým daňový dlžník podal odvolanie z dôvodu porušenia § 55 ods. 6, 7 daňového poriadku. Nakoľko sťažovateľ napriek výzve správcu dane požadované písomnosti nepredložil, uvedené malo za následok nemožnosť verifikovať tvrdenia sťažovateľa. Kasačný súd preto konštatuje, že námietkam sťažovateľa nie je možné prisvedčiť.

47. Táto skutočnosť preto osvedčuje prijatý záver správcu dane ako aj žalovaného, s ktorým sa krajský súd správne stotožnil, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na vykonanie započítania daňového nedoplatku daňového dlžníka a jeho pohľadávky voči štátnej rozpočtovej organizácii, keď tento ani na výzvu správcu dane nepredložil žiadosť o kompenzáciu, ani ďalšie dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. S ohľadom na uvedené kasačný súd konštatuje správnosť postupu daňových orgánov, ktoré pokladali žiadosť za nepodanú. Hoci sťažovateľ v postavení daňového dlžníka vydanú daňovú exekučnú výzvu správcu dane napadol odvolaním, bez podanej žiadosti nebolo možné realizovať započítanie daňového nedoplatku, ktorého existencia navyše nebola sťažovateľom preukázaná, keďže zo zaslaných uznesení o vrátení súdneho poplatku nebolo zrejmé, či tieto nadobudli právoplatnosť.

48. Sťažovateľ taktiež namietal, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený, nakoľko sa súd nevysporiadal so žalobnými námietkami. Kasačný súd poznamenáva, že to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/08).

49. Vzhľadom na uvedenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva kasačný súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok obsahuje dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, pričom argumenty súdu sú jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa kasačný súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil. Námietka sťažovateľa je preto nedôvodná, kasačný súd konštatuje, že sťažovateľovi bolo v súdnom konaní umožnené realizovať procesné práva účastníka konania priznané mu zákonom, krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne právne závery a jeho postupom nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

50. Námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

51. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. tak, že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania, keďže sťažovateľ nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

52. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.